

• התשווקה לקטוף מפריו של עץ הדעת מענה עד עצם היום הזה את כל הנשים.

(פלובר)

• אשה יפה — אשרי בעלה. מספר ימיו כפולים.

(בן-סירא)

• אדם היכול למשול באשה יכול למשול באומה.

(בלזאק)

• האשה מעדיפה שמן "אקסטר" C.D. של "עץ-הית" והיא יודעת מדוע. (עקרת הבית)

קולנוע

סרטים

אי נוסח א"

איש משרד החוץ (אוריון, תל-אביב, אנגליה) הוא רק אחד מהאידיוטים היושבים במשרד החוץ הבריטי, ובעולם כולו. למס' קנה זאת מגיעים האחים התאומים בלוטינג, התרטיאיים-במאים.

גאלארדייה הוא אי זעיר, שאנגליה ורוסיה אונסות אותו לקבל סיוע, אף כי אינו יודעת את מקומו הסופוגראפי בגלור' בוס. המתחיות יוצרת מלחמה בין הלוקו הצפוני והדרומי של גאלארדייה, ואנגליה מציעה לאו"ם את הפתרון הנכסף: חלוקת האי בנוסח א"י — פתרון הגורר מיד אחריו מהפכה באי.

אנגליה מציעה לבטל את החלוקה, וקארלטון בראון, איש משרד החוץ, מפגיר מקצועי, מקבל עבור זה את אות האבירות מהממשלה הבריטית, אות, שהגיע יותר ל פיטר סלרס על מישחק מרהיב בסרט ה" שנין.

הכל היה משצשע יותר, לולא יצר פיטר יוסטינוב לפניכן את רומנוב וג'וזיט. זהו אותו הסרט, מלבד הברדל קל בשמות; יוסטינוב קרא למדינה קונקורדייה. האחים בלוטינג — גאלארדייה.

ככש השומה

אנשי השקיעה (ארמון דוד, תל-אביב, ארה"ב) הם, לדברי הגיבורה הראשית, "גב" רים ההולכים אחרי הצאן, נשים ההולכות

בטוחים שהיא משחקת תפקיד עד שעת הכושר. הסרט בנוי מדיאלוגים, בו כל אחד מדבר על נושא אחר ואף אינו מרגיש בכך, למרבה הקומדיה. שירלי מקליין, מלבד כמה צרחות מוג' זמות, נהדרת כל זמן שהיא הבחורה התמימי מה. רבגע שהיא מתאמצת להוכיח שהיא יכולה להיות גם וואמפ, משחק אפילו דין מרטיין טוב ממנה.

המושלת בכיפה

עדה (אסתר, תל-אביב, ארצות-הברית) היא זונה צרודה בנימסקופ וצבעים טבי עיים, הנעשית מושל מדינה; בארצות ה" ברית, כמובן. עדה (סוזן היימרד) התחילה במקצוע משום שנמאס לה לאכול כמו הוריה. היא תמיד רצתה להיות משהו, ומשום כך חיתרה אפילו על הננות כדי להינשא למועמד למושל המדינה (דין מרטיין), ולנהל את מערכת הבחירות שלו. הוא מנגן בגיטרה לפני הבהורים במקום לגאום, וזוכה בבחירות. הוא מתחיל להתום על מיסמכים 173 פעם בשעה ומצטיין כבובת מושל, עד שיום אחד הוא מגלה את השחיתות. זה מזעזע אותו לגמרי והוא מחליט לעשות משהו. אולם דווקא במומנט היפה הזה שמים לו פצצה בכמונית. עדה נעשית המושל.

היא כל כך פקחית, כל כך יפה, עד שאף אחד לא יכול להאמין שיש לה עבר. אבל איש אחד רשע, היריב הפוליטי שלה, עושה לה צרות, משמיץ אותה לפני כל בית ה" נבחרים. אפילו מביא עובדות. בסוף היא

קר ומיצ'אם ב"אנשי שקיעה" כצאן אחרי הרועה

מנצחת, וכולם מצביעים בעד החוק שלה נגד השחיתות. יחי החוק. תחי השחיתות!

תדרין

אלה הסרטים המוצגים בשבוע זה בערי הארץ, אשר העולם הזה ממליץ לראותם:

● **בצהרי יום** (פאר, תל-אביב) — גרי קופר כשרף אידיאליסט, בסרט מלפני כמה שנים, לחם לבדו בחבורת גונסטרים וזוכה באוסקר. גרייס קלי בסרטה הראשון.

● **מוצאי שבת ובוקר יום א'** (חן, תל-אביב) — נערה שלא נותנת משקרי סה ועמו של פועל צעיר. מישחק נפלא של אלברט פיני, המניע על מגש פרוסת התי חיים בריטי.

● **הג'ורג' (תמר, תל-אביב) — ז'אן פייר ליאו רוצה אמא. במקום זאת היא מקבל סטריפטיו, שיכרות ואלימות ונעשה צעיר זועם. הווי תוסס של פיגאל, בסרטו של ז'וליאן דביכיה.**

● **המונדה** (תל-אביב, תל-אביב) — סרט מאופק על נושא רגיש. עם סטוארט וייטמן, צעיר הרואה בעצמו בעלי-סויות מיניות, ופסיכיאטר המחזיר אותו לחיים נורמאליים. רוד שטייגר במישחק מרהיב. מאריה של נסבלת, לראשונה מזה זמן רב.

● **שיעור באהבה** (גת, תל-אביב) — המרובע הנצחי, החוזר לכל לב בעורת ה" מפתח השחדי שבידי הגאון אינגמר ברגמן. כמו כל שיעוריו, מצטיינת הכיתה במישחק מושלם.

אחריהם הנהפכות בסופו של דבר לצאן. דבורה קר אינה רוצה לאכול עשב. היא רוצה בית, "אינו רוצה לרכב על הקרון הזה ישר לתוך קבריו" היא צוחת על הרועה האוסטרלי המגושם והמנומנם רוי ברט מיצ'אם, שהוא במקרה בעלה.

"אמרתי לך כבר בתחילה שאני מוכרח לנוע תמיד", הוא עונה בועף, "ואת אמרת שזה בסדר. את יודעת מהי השקפתי על השתקעות קבע".

היא משיבה בלהט: "אלך אתך באשר תלך, כך או כך. ואתה יודע זאת יפה, נבזה שכמותך!"

הדיאלוג התרבותי המרתק מעורר שאלה: בשביל זה היה כדאי לבמאי פרד זינגמן לסחוב צחת שלם לאוסטרליה?

פיטר יוסטינוב מצויין כלורד אנגלי רועה בהמות, שהיה רב-חובל אחרי שסיים בהצי לחה את אוקספורד. מלבדו — שממה. אם לדייק: שדות-אינסוף מאוכלסים בכבי שים פוטוגניים.

המוזכרה והקשישים

הכל בעבודת לילה (אלנבי, תל-אביב, ארצות-הברית) הוא אגדה של סיני דרלה, שבמקום נעל מאבדת עגיל ובמקום נסיד מוצאת מנהל. שירלי מקליין, המזכירה הקטנה והנאיבית, נחשדת שהיא שוכבת עם ישישים כדי לסחוט אחרי מותם את הויר-שיים. היא אינה חושדת שחושדים בה, ממשכה בחיים הפשוטים שלה, בעוד מנהלי החברה

נל יום חמישי הגולו

המייסד

חיים אמזלג, במדי קר נסול בריטי. היה בין מייסדי השכונות העבריות הראשונות של יפו.

כרם היה לנבות היוזרעאלי אשר ביוזרע' אל, אצל היכל אחאב מלך שומרון. וידבר אחאב אל נבות לאמור: "תנהלי את כרמך ויהי לי לג'ירק כי הוא קרוב אצל ביתי." ויש תל-אביבי ישב השבוע בביתו ו" קרא את הפרק הידוע מתוך ספר מלכים.

בהגיעו למזלות ההוקעה האלוהית, בסוף הפרק, הדגיש את המשפט: "הרצחת וגם ירשת?" אחר כך השתתק רפאל סברדלוב (79), לרגע קט והוסיף: "כל נבלה הנעשית בארץ זו, נעשית מטעמים לאומיים."

סברדלוב, מורה לשעבר בגימנסיה הרי צליה, חשב על כרם קרוב יותר מכרמו של נבות היוזרעאלי. הוא חשב על כרם המינים, השכונה הישנה בלב לבה של תל-אביב, ש" הוא עצמו היה אחד ממתיישביה הראשוני גים. "את הבית הזה קימצתי מכל עגבניה וחציל", לחש.

ו"את הבית הזה" ביקשו עתה לקחת ממנו. סברדלוב לא היה יחיד. באותו מצב עצמו נמצאו למעלה מ-20 אלף אורחים, תושבי השכונות שנקראו פעם "שכונות הספר" בין תל-אביב יפו. כיום הן מקו" מחבר בין תל-אביב ויפו. מחר, לפי תוכ" נית האוצר והעירייה, יהיו לבה המסחרי כלכלי של תל-אביב-יפו.

התוכנית יפה מאוד. במקום הריסותיה של מנשיה הערבית, ובמקום מישכנות הדוחק של כרם התמינים, נחה-צדק, אוהל-משה, נחה-שלום ומחנה יוסף, יוקמו מגרודי שחקים, מרתפי-חניה, חנויות, באנקים, מישי רדים, מגורי-פאר, "סיטי" אירופית של פלדה, בטון וזכוכית.

לגבי חלק מן השטח, אין בעיה. היא נפתרה בראשית 1948, על-ידי התקפת ה" אצ"ל. התושבים הערביים ברחו, חלק מי הבתים נהרסו בקרבות וחלק לאחריהם. כן אין איש חי היכול להתנגד לצו ה" קודמה. גם שאר השטח של מנשיה פחות או יותר מובטח. זהו רכוש נטוש, השייך לאוצר המדינה. הוצאת הדיירים היא רק שאלה של לחץ ופיצויים, והסרת המיכשור לים של חוק הגנת הדייר.

אולם זה עדיין אינו פותר את כל ה" בעיה. כי מנשיה היא רק 550 מתוך 879 ה" דונאמים של הסיטי המתוכננת. 329 הדונא" מים הניתרים שייכים לבעלים פרטיים. הרי בה בעלים פרטיים. אנשים שבנו בתים על 200 מטרים מרובעים, על 150 ואפילו על 100 מטרים מרובעים.

כך זה החל

עידם המיתארים, הפרצאלציות ו" תקנוני-הבניה של 1961 קוראים להם מישכנות-יועני, סלאמט. קשה להעלות על הדעת כי פעם התפארו בשכונות אלה כחי שגים גדולים של הישוב העברי הצעיר. כל צריף, כל בית שהוקם כאן נחשב ל" כיבוש.

באנציקלופדיה של דויד תדה, מסופר על שמעון רוקח, ליד ירושלים שבי" 1887 העלה את רעיון יסודה של שכונה עברית חדשה מחוץ ליפו. כותב תדה: משנתקבלה הצעתו התמסר יחד עם אחיו אלעזר ברוך רב ובשכל לפעול ולהפעיל